

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה ג' בטבת תשפ"ד | פרשת מקץ | 15.12.23 | גליון מס' 3323

מלחמת 'חרבות ברזל' העליון במלון - גיליון 9

ואחרי שהכל יגמר

ואחרי שהכל יגמר
נצטרך ללמוד מחדש
איך להנות מהשקט
לא להבהל מכל רעש.

ואחרי שהכל יגמר
נאמן מחדש את הלב
להאמין בטוב שישנו
מעבר להררי הכאב.

ואחרי שהכל יגמר
תבליח קרו של אור
תאיר נקדה מעמעות
מבצע לענו השחר.

ואחרי שהכל יגמר
הדמעות יגיעו פתאום
להזכיר שזה באמת קרה
שזה לא הנה חלום.

לו"ץ שבת פרשת "מקץ" במלון נבו ים המלח

מנחה גדולה	13: 15
הדלקת נרות	16: 17
מנחה	16: 27
קבלת שבת	
דבר תורה וערבית	
שיעורו של הרב ארי סט	17: 30
סעודת ליל שבת	20: 00-18: 00
וביום השבת	
שחרית מניין ראשון	6: 20
סעודת בוקר	11: 00-7: 00
שחרית	- 8: 00
פרשת שבוע - הרב שראל רוזנבלט (אולם תמר - גן דקל -1)	11: 00
תפילת ילדים (במשחקה)	
מנחה א	13: 15
סעודה שלישית (בשרי)	15: 00-13: 30
מנחה ב	16: 10
שיעורון ואמירת תהילים (באולם תמר - גן דקל -)	16: 40
צאת שבת	17: 15
ערבית והבדלה בלובי	
ארוחת ערב	20: 30-18: 30

דו"ח וצדת דת - שמוצ החנוכה

רכישה וחלוקה של חנוכיות, שמן ונרות:

עקב שהותנו בים המלח, ביקשנו מנגה אבן צור לספק את צורכי החג. החלטנו יחד לפנות לסוכן הקבוע של סעד ולפרנס אותו אגב דאגה למצווה. החנוכיות שהצליח להשיג היו שונות ממה שתוכנן ובכל זאת, פרנסתו עמדה לנגד עינינו והחלטנו לא לעבור לסוכן אחר בשל כך. המדיניות הייתה שכל מי שסוג זה לא מתאים לו, יוכל להשאיר את החנוכיה ולא יחוייב. וועדת דת ספגה את הפער. רננה יערי ואילן כהן נרתמו לחלוקת הדברים. תודות על הסיוע הרב. התחושה הייתה שניתן מענה לכל מי שהיה לו צורך בכך. שלל החנוכיות שדלקו בכניסה למלון היוו "פרסומי ניסא" וחיממו את הלבבות.

שבת חנוכה עם מקהלת החזנים "בת רון":

השבת עברה ברוך ה' בהתרוממות רוח ומתוך רוב שירה. נענינו לבקשת מתפללים שסגנון זה לא התאים להם ובקשו להתפלל במניין ראשון. תודות לצאלה אייל שהתגייסה לסדר את החדרים, למעיין גולדנברג שדאגה לכיבוד ולמשפחות שנתנו את החדרים, הייתם לנו לעזר רב במבצע האירוח.

מניין ראשון קבוע:

בעקבות הניסיון המוצלח של המניין הראשון שנתן גם מענה לצרכי משפחות שונות, דנה השבוע הוועדה בבקשה לקיים מניין קבוע ב 06:20 בכל שבת. ראינו חשיבות וערך רב בסיוע למשפחות המתמודדות עם לוח זמנים שאינו תואם את צרכי ילדיהם. בנוסף ערך הבחירה בין אפשרויות מגבירה את תחושת השליטה העצמית בסדר היום. הוועדה אשרה פה אחד את קיומו הקבוע של המניין הראשון. הגבאי הראשי של המניין הוא ברקאי אפרתי.

בית כנסת חדש:

לאחרונה פנו אלינו מספר משפחות עם ילדים צעירים ובקשו להוציא את תפילות אחר הצהריים, השיעורים וההרצאות של אחר הצהריים מהמשחקה. הדבר מקשה מאוד על הילדים הקטנים ובעקבות כך גם על ההורים, הסבים והסבתות. הדיון היה לא פשוט כיוון שכאן מתנגשים שני ערכים מקודשים בקהילתנו: עבודת ה' ומשפחה. בסופו של דבר העלינו הצעה חדשה, לבנות אוהל גדול יותר מכל האוהלים הקיימים, בו יתקיימו בע"ה תפילות, שיעורים, הרצאות, אזכרות וכדומה. בכך נצמצם מאוד את השימוש במשחקה בשעות הפעילות המשפחתיות. תודה למשפחות שהעלו את הנושא ותודה לשרון שמיד נתנה אור ירוק למבצע, ודוחפת אותו קדימה במרץ.

תזכורת - מתמ"ד:

מן השבוע הקרוב חוזר מבצע מתמ"ד לילדי ג' עד ח', באוהל הקטן שליד הלובי.
(מיד אחרי מנחה ומעריב המחוברים)
בברכה -

תרצה אורן, בשם ועדת דת.

הדלקה עושה מצווה

(פורסם בשבוע עמרי, לקראת נר ראשון de חנוכה)

קהילה יקרה,

מחשבות, רגשות ודילמות רבות מלוות כל אחת ואחד מאיתנו בעת האחרונה. אני רוצה לשתף בהרהור קצרצר ברוח ימי החנוכה שאנו נכנסים אליהם היום. נר חנוכה מוסיף לנו אור בימים של חושך. אולם נראה שהאור איננו מהות המצווה, שהרי אין להשתמש לאור נרות החנוכה. ועוד, בפעולת ההדלקה יוצאים ידי חובה גם אם הנר כבה זמן קצר לאחר ההדלקה. יוצא אם כן שעצם יצירת להבת הנר, גם אם היא חלושה ומהבהבת, היא עיקר העשייה שלנו בימים אלו. ההדלקה מחייבת שני גורמים - חומר בעירה וחמצן. או במילים אחרות - חומר ורוח. כדי שלהבה תוכל להמשיך לדלוק היא חייבת לחבר בין שני אלו. ב"תרגום" לסוגיות שמעסיקות אותנו ברמה הפרטית וברמה הקהילתית - עלינו לשים לב לחיבור בין הצרכים החומריים שלנו לבין הערכים שמובילים אותנו. שניהם חשובים - כחומר בעירה וחמצן - וללא התייחסות רצינית לכל אחד מהם עלולה להלהבה לדעוך. שאלות חשובות ביותר עומדות לפתחנו - שאלת פתרונות הדיור, כמו גם שאלות שצריך להכריע בהן כל עוד אנחנו במלון. אינני יודעת מה יוכרע אצל כל אדם, משפחה או בקהילה. לכל החלטה תהיינה תועלות ומחירים. אני מבקשת שנשים לב לדרך שמכוונת אותנו לקראת קבלת ההחלטה. האם היא מאזנת בין צרכים לערכים? ובתוך כך - מה הם הערכים שאנו לוקחים בחשבון, חברתיים ורוחניים, רגשיים והלכתיים. שנזכה להוסיף אור שיהא מוסיף והולך.

נצחה סט

נס חנוכה פרטי

חברים מן העבודה, ביקשו ממני שאגיד משהו לכבוד הדלקת נר ראשון של חנוכה. כתבתי משהו בתקווה שאצליח גם להקריא אותו בקול ברור ועד הסוף. בפסקה השנייה עצרתי כדי להסדיר נשימה, ובשלישית הבוס שלי לקח פיקוד והמשיך את המשימה במקומי. אין לי הסבר, אבל זה היה גדול עלי...
ואלו הדברים:

אחד הסמלים הבולטים בחג חנוכה הוא "נס פך השמן". פך כמעט ריק משמן, מספיק להדליק את המנורה לשמונה ימים, פרק זמן המאפשר לחשמונאים לייצר שמן חדש למנורת בית המקדש. בית המקדש שלנו כזכור חולל, וכל שמניו טומאו על ידי היוונים, בסימבוליות מכוונת לכבות את האש והלהבה היהודית שבוורת בנו מדורי דורות. ב-7.10.23 חזר הניסיון לחלל את בית המקדש הפרטי שלנו, זה שעוטף את במדינה באהבה גדולה כבר עשרות שנים. ישובים שחלקם קמו עוד לפני קום המדינה, עולים מכל הארצות, מזרח ומערב, מתקומה של שואה ומרדיפות ופרעות. חלוצים שבנו חבל ארץ לתפארת המדינה, והיום הוא שותת דם.

ב 07.10, כ"ב תשרי, בבוקר חג שמחת תורה, בהתקפה אכזרית, חדרו אלפי מחבלים פחדנים וארורים והחלו לרצוח, לענות, לשרוף, לאנוס, להשמיד, להרוס ולחטוף אזרחים. לא מול צבא הם עמדו - אלא מול ילדים, נשים, זקנים וגברים לא חמושים. בתוך הכאוס והזוועה נולדו אלפי סיפורי גבורה של חיילים בסדיר ובמילואים, כיתות כוננות, של אזרחים פשוטים וגם סיפורי ניסים ומזלות.

הנס הפרטי שלי ושל משפחתי הוא שבשבת הארורה החלטנו לחגוג את החג במושב בטחה בו גדלתי. באותה שבת, בנס לא הצליחו המחבלים לחדור לקיבוץ שלי, לבית שלי. אבל זה נס פרטי, ויש עוד רבים. לצערי, שהנס הפרטי שלי לא חל עליהם, והאבל הוא כבד מאוד.

אנחנו, כל אזרחי המדינה, נמצאים באחת התקופות הכי קשות של מדינת ישראל. ארגון טרור ניסה להשמיד ולזרוע בנו בהלה, חרדה, ולערער את הביטחון האישי של כולנו. נכון, כרגע אנחנו בתקופה של התמודדות לא פשוטה. אני יכול להגיד שמתוך העוטף המדמם יש כבר תקומה ונחישות לחזור מהגלות שנכפתה עלינו ולבנות את אחד המקומות היפים בארץ ובאנשים שהם מלח הארץ. מאידך, בזמן שאצלנו האור יחזור אצל אויבנו החמאס, החושך ילך ויגדל, לא בתוך המנהרות שבנו, אלא בתוך האדמה בה הם יושמדו, וזאת חייבת להיות הצוואה שלנו לדורות הבאים ולאלו שכבר לא איתנו.

אסיים במצוות פדיון שבויים, שהיא מן המצוות החשובות בתורה. נר ראשון של חנוכה נדליק לכבודם ולמען הדרישה לשחרר אותם בהקדם. אמן כן יהיה רצון.

קובי אברהם

בני מאיר

... וואו!

לא ידענו ולא הערכנו כראוי את עוצמתם של ילדינו – בנות ובני סעד, עד לערב "בנים מאירים" שהתקיים במלון נבו השבוע, בנר רביעי של חנוכה. למרות מרחקי הדרך למקום הנמוך ביותר בעולם, ולמרות שחנוכה הוא חג משפחתי בבית הפרטי של כל משפחה, התייצבו בהמוניהם כה רבים מבין בנות ובני סעד לדורותיהם. הם היו היוזמים, המפיקים והמנחים של ערב הנעים הזה, שהשאיר טעם של עוד בפיהם של כל המשתתפים באירוע. היה קשב מוגבל יחסית לתוכנית האמנותית, מכיוון שהנוכחים רצו לדבר, לקשקש, להחליף חוויות וזיכרונות עבר, ולהבין כיצד אנו חיים כאן, הרחק מביתנו. קבוצות-קבוצות עמדו להם האורחים יחד עם תושבי המלו, ולא רצו להתנתק ולהתיישב לתוכנית הערב. בסופו של דבר, הכל זרם באווירה נעימה ושמחה וכאמור, שוב הוכיחו לנו ילדינו, עד כמה השורשים והלב שלהם בסעד, גם אם מגוריהם במקום אחר. תודות מיוחדות לצוות הבנות (והבן) שהערב כולו היה פרי עמלם והשראתם. ועוד מילה טובה גם על "שי החנוכה" שלו זכינו, אשר יוכל לחמם את רגלינו בחורף הבא עלינו לטובה. אשרינו מה טוב חלקנו.

דני בר"ט: "ו"ר צוות ק"ש" (קשר בני מאיר ונאות)

ארבעה נרות – ארבעה חברי וחברות שזכינו לכבד במהלך הערב

בערב "בנים מאירים" (נר רביעי של חנוכה) כיבדנו את חברינו וחברותינו בהדלקת ארבעה נרות של חנוכה. לפניכם קטעים מנימוקי "ועדת הפרס".

ניסית דין – חגג במזל טוב יום הולדת תשעים באותו ערב!

"לניסים היקר, תודה על טיפוח הנוי היפהפה שהשקעת בו יים יום במשך שנים רבות באהבה גדולה ובמסירות אין קץ. תודה על העצים שנטעת, על מרחבי הדשא הירוקים, על הגינות הפורחות, על קישוט בית הכנסת שלנו בירק בחג השבועות ועל כל אותן פינות היופי הקסומות, שמרחיבות לכולנו את הלב והנשמה..."

כרמלה קוט – "ארבעה דורות של ילדים זכו לשיעורי המוסיקה של כרמלה, והכירו בזכותה יצירות קלאסיות נפלאות.... כרמלה הטביעה חותם בכל נושא תרבותי בסעד. בנשפי חג הפורים, בחינוך הילדים למוזיקה ולשירה, בהקמת מחסן התחפושות שהפך למרכז חוגים ועוד ועוד..."

שרה ומהה פלס – "גולת הכותרת של פועלו של הזוג היקר הזה היא ללא ספק "ועדת הקשר" האולטימטיבית שהקימו בביתם. הבית פתוח לרווחה לכל צעיר וצעירה, לכל משפחה של נקלטים – תמיד ימצאו בביתם קפה ומאפה, קוגל ומילה טובה לכל אחד ואחד. שרה ושמחה תרמו תרומה משמעותית לקליטת המוצלחת של רבים מחברינו והפכו את ביתם לאבן שואבת לצעירינו ולצעירים פחות..."

דבורה וחייט הרצל – "עשייתם לאורך השנים פורצת גבולות. חיים שימש בקבוץ כאקונום. דבורה תופרת.

חיים עבד בקבוץ הדתי ובבני עקיבא. הם יצאו לשליחות בצרפת, כששניים מבניהם החיילים נשארו בארץ. חיים ריכז את השליחים באירופה. בעבודה חשאית ומשמעותית, ריכז חיים בצרפת את השליחים של אריה קרול ז"ל... דבורה רעייתו מנהלת ומארגנת בסעד את תפירת הבובות לילדים חולי סרטן בסורוקה. גם בקיבוץ וגם במלון מרכזת דבורה סביבה חברים מבוגרים, מזמינה לארוחות, מארגנת שיח חברי... כמו אמא גדולה ואוהבת..."

על כל אלו – ועל עוד רבות – אנו מתכבדים בהם ומאחלים בריאות, נחת והרבה אור!

שנזכה במהרה לשוב כולנו לבתינו בסעד ולשמוח יחדיו עוד ועוד.

אפס בת מצווה בתי נשכח

מי שהסתובב ביום רביעי שעבר לפנות ערב בלובי של המלון, וודאי שמע את שירת "עם ישראל חי" וראה את מעגל הריקודים הנשי, את הפנים המחייכות ואת החיבוקים החמים.

לכל זה, ולעוד הרבה, זכינו, אימהות ובנות כיתה ו', בערב שנת בת מצווה מרגש ומיוחד.

הכל התחיל במפגש בין מתנדבת צעירה שהגיעה למלון בתחילת המלחמה ובין הדר סוברי, שביתה שחר עמדה לחוג בקרוב את בת המצווה שלה.

כך עלה העניין ששנת הבת מצווה של בנותינו, ומפגשי האימהות-הבנות שאנו מקיימות בכל שנה בסעד, כנראה לא ייצאו לפועל כשאנחנו פה במלון...

אותה מתנדבת חזרה לביתה ואז הגיעה אלינו עם בשורה:

היא קיבלה פנייה מנשות רבנים ונשות קהילה יהודיות ממגוון מדינות ארצות הברית, תחת חסות ארגון ה OU, שרוצות מאד להעניק משהו מיוחד לאימהות ובנות מאזורנו שפנו מביתן.

וכך ונסגרו כל הקצוות, הנשים תכננו וארגנו הכל, ונקבע מפגש אליו הגענו בשעות ערב מוקדמות באוהל הסמוך ללובי, שקושט וסודר באופן חגיגי ומרחיב לב.

את פנינו קיבלו כ 20 נשים מחויכות שממש יצאו מגדרן כדי לשמח אותנו ולעטוף אותנו באהבה (הן הגיעו לשבוע בישראל, שאותו השקיעו בנתינה ענפה, ואנחנו היינו חלק ממנה).

יצרנו תכשיטים יפים בסדנה מקצועית ומקסימה, שמענו דבר תורה מפי אחת מנשות הרבנים שהתעקשה לדבר בעברית וגם הצליחה, אכלנו ארוחת ערב חלבית מפנקת ועשירה, תוך כדי שיחות באנגלית (לרוב די רצוצה...)

והיכרות עם הנשים המרשימות והמרגשות האלו.

לאחר סבב שמות ותודות, שמענו מאותן נשים כמה הן והקהילות שלהן עושות עבור עם ישראל מתחילת המלחמה, איך הן מרגישות ורוצות להיות חלק מהנתינה והסיוע, וכמה שהן שמחות על הזכות להגיע לישראל ולפגוש אותנו.

הבנות המתוקות שלנו קיבלו מהן מתנות בשפע: סידור אישי ויפה, יומן, תמרוקים ושאר דברים שבנות אוהבות... רקדנו יחד לצלילי הגיטרה של אחת הרבניות, ושרנו בקול: "עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה".

את כל הערב ליוותה צלמת מקצועית שחילקה לנו מגנטים מצולמים ותמונות מוגדלות לכל אחת מהבנות. החלפנו טלפונים, ברכנו והתברכנו, הודינו מכל הלב ואיחלנו שזוכה לראות אותן עם משפחותיהן, עולות בקרוב לישראל.

יצאנו בידיים מלאות ובלב גדוש עם הידיעה שהתחדדה שוב: איזו זכות להיות חלק מעם ישראל ואיזה עם נפלא יש לנו. בארץ ומחוצה לה.

עיתפה: שחר סמיט

אני היילדיט fe "דור נבו" ב"סעף תחתית"

הגענו למלון ביום ראשון בערב, המומים וכואבים מחוויות השבת השחורה שעברנו.

צוות המלון שקיבל אותנו עידכן את הבאים שבאחד האולמות יש תרומות של אנשים עבורנו. ירדנו לראות... ומצאנו הרבה ארגזים עם תרומות וציוד, אבל הכל היה באי סדר. החלטנו למחרת לסדר את הכל בצורה נעימה ונגישה. יעל ניר התחילה כבר במלאכת הסידור (בלי תיאום מראש...), כך נוצר "הכלבו המאולתר". בזה עסקנו בשבוע הראשון, ביחד עם עוד אנשים טובים. על הכולבו יש סיפורים רבים, עצובים, מצחיקים ומרגשים, אבל על כך אולי בהזדמנות אחרת.

לאחר שבוע, אמרה יעל ניר שהיא רוצה לפנות זמן לילדי הגן שלה – איחלתי לה בהצלחה, ולהתראות במעליות... אך יעל לא ויתרה על השותפות שנוצרה, וביקשה שאבוא איתה לעזור לה לארגן את הגן שלה במלון. מפה לשם התחלנו להתארגן ולפתוח את כל הגנים וכבר ב 17.10 פתחנו את מערכת החינוך מלידה עד שש במלון! קיבלנו תרומות משמחות של אביזרים ומשחקים עבור הגנים, תמיכה ונכונות מהמועצה בציוד, בחוגי "קרוב" ועוד.

ההתחלה לא היתה קלה בלשון המעטה. היה קושי למצוא מרחבים מותאמים לכל הקבוצות, צוותי גנים, ציוד וסדר יום שמותאם למצב החדש. אבל הצלחנו להתגבר על כל האתגרים בעזרת הקב"ה, ובעזרתם האדיבה והמדהימה של **שי דדוש המנכ"ל** וכל צוות המלון, שנרתם לעזור בכל דבר שביקשנו. בשבוע הראשון, הגיעו אנשים יקרים שסייעו בפעילות של בניית בתים גדולים מקרטון. כשהתחילו לראות צורה של בית שהילדים השתתפו בבנייתו, עלו הדמעות גם הן, והצטרפו לחגיגת הבנייה. הזיכרון של הבית שהשארנו מאחור, ובניית בית כאן במלון העלתה בכולנו דמעות של געגוע, כאב וגם הודיה!

לאט לאט ובמאמץ משותף של כל הצוותים, נפתחו הגנים והילדים והצוותים היו צריכים לעבור הסתגלות מחדש. בכל יום ראינו איך הילדים מצליחים ליצור קשרים ביניהם, לשחק, ליצור, להקשיב לסיפור ולייצר שיח במפגש. אווירת המלחמה שהורגשה מאד בימים הראשונים, השתנתה לצליל נעים של משחק, שיח ואפילו צחוק מתגלגל. מי היה מדמיון אי פעם שאולמות "אשל" ו"תמר" כאן במלון יהפכו להיות בית חדש לשלושה גנים! ושב"ילדודס" ינמנו במהלך היום תינוקות קטנטנים? שנחוג כאן, הורים וילדים, את מסיבות חנוכה, ושהקירות והפרגודים יסגו את הסיפורים, השירים והציורים של הילדים?

אני רוצה לנצל את ההזדמנות הזו להודות לצוותים שהתגייסו למשימה. בכל בוקר בנות הצוות מקבלות את הילדים באהבה וחום. במיוחד אני רוצה להודות ל**יעל ניר** שהיתה הנחשונית של הקמת הגנים והתגייסה במלוא הכוח להקים את המרחבים גם עבור שאר הגילאים. לגנות שמגיעות בכל שבוע מרחוק, עוזבות את ביתן על מנת לתת מענה לילדי סעד כאן במלון. ועוד נשים ונערות יקרות שבאות לתגבר את המערכת בשעת הצורך.

צוותי הגנים שלנו: **גן דקל א'** – שיראל, חמדת, דרור ובנות השירותות ומרים. **דקל ב'** – סמדר, אלה, ובנות השרות תאנה ואריאל. **גן רימון** - יעל, אביבה, הדס ואודם. **גנון גפן** – מריסול, מיטב הודיה, טהר ובת השירות אילה. **פעוטון כלנית** - אורית, אורלי, אמונה, יערה. ובת השירות – אסתר. **פעוטון צבעוני** – שחרית, ליאור ובת השירות -חירות. תודה גדולה ל**כרמלה** האלופה שבה בקביעות להעשיר את הילדים בשירים ובמקצב. ל**ענבל** (חגיבי) ו**ערן** מתוכנית "קרן קרב", ל**אוסנת** מצוות המלון, שנרתמה לעזור לנו בשיבוץ פעילויות המותאמות במיוחד לגיל הרך, ועשתה זאת בסבלנות ובאהבה.

נודה גם ל**ליפעת**, מנהלת הגיל הרך, שמלווה אותנו מקרוב ומרחוק ומקדמת את מערכת הגיל הרך גם כאן במלון. ל**יעל רבי** המדריכה הפדגוגית, למשה ועידן הפסיכולוגים שמגיעים לתת הדרכה לצוותים.

בנוסף, תודה גם לכם הורים יקרים שנתתם בנו אמון לאורך כל הקמת "מבצע גני ילדים במלון נבו" ועל שאתם מפרגנים במדרגות, במעליות ובין מעברי החדרים – זה מחמם את הלב.

לסיום, תודה ל**שרון** היקרה שפועלת במאמץ אינסופי מאחורי כל המערך של השהות שלנו כאן במלון, ובפרט לכל מערכת הגיל הרך.

בתפילה, שישבו הילדים להתרוצץ בקיבוץ בין הדשאים והעצים, לשחק בגנים ובחצרות בביטחון ובידיעה ברורה ש"עם ישראל חי" בארץ שלנו – ארץ ישראל!

(הרבה אנשים עזרו, ועוזרים להצלחת המערכת. וסליחה מראש מכל מי ששכחנו ולא הוזכר!)

לאה אינגברג – רכזת אגף במלון נבו

סיפורו של אבא - מאבטח האלון

השהות המתמשכת שלנו במלון נבו ים המלח, מזמנת לנו סיפורים שבימים של שגרה לא היינו נתקלים בהם. אחד מהם הוא סיפורו של למלמו בייך, המאבטח של המלון.

למלמו הוא בחור מוצק וחייכני, המעמיד פני קשות, לפחות בגיזרה עליה הוא מופקד, הכניסה למלון. כאן הוא חורף גורלות אמיתית, מי יכנס - ומי לא? מי יחנה - או יחפש חנייה במרחקים...

אבל, אין ברו - כתוכו ! בפנים מדובר בנשמה רכה וטובת לב, רגישה מאין כמוה.

למלמו שלנו יצא לאוויר העולם בכפר קטן ליד העיר גונדר, בראשית שנות השישים של המאה הקודמת. מילדות היה שותף עבבודה בחקלאות המשפחתית בה גידלו בעיקר חיטה, חומס ותיירס.

בהגיעו לגיל עשרים הוא נושא לאישה את אהובת ליבו, אסמו. וכך הם חיים להם באושר "ובעושר"...

או אז נולדת להם בתם נאני, והשמחה גדולה.

בין כך ובין כך, במלאת שנתיים בדיוק לנאני (למלמו מקפיד מאד על

התאריכים בסיפורו!), אורזת המשפחה מעט מן המטלטלים שלהם, ויוצאת למסע רגלי של למעלה מחודש ("בהליכה מהירה!" - מציין למלמו) עד הגיעם לגבול סודן. הם מוכרים עגל של המשפחה על-מנת לשלם למדריך שיראה להם את הדרך, ובעיקר יגן עליהם מפני שודדים.

ואמנם הם מגיעים לעיר ספואה הסודנית, ממש על הגבול עם אתיופיה. שם הם חיים באוהלים תשעה חודשים, עד אותו יום מר ונמהר בו גירשו אותם הסודנים בחזרה לאתיופיה.

אסמו, רעייתו האהובה של למלמו, חלתה במלריה, כמו עוד רבים וטובים. מצבה היה נורא, והיה בלתי אפשרי לקחת אותה איתם בחזרה "למולדת". כבר חפרו לה קבר, ולמלמו לא ידע את נפשו מרוב צער. הוא חיבק אותה בכל כוחו, ומיאן להיפרד.

לפתע היה נדמה לו שהוא מרגיש משהו. היא עדיין לא מתה, לפחות לא לגמרי... - למלמו מצטמרר, ומספר את הסיפור שוב ושוב בעיניים דומעות. סיפור תחיית המתים של אסמו שלו.

רק אז הוא מעמיס את עצמו ומשפחתו על המשאית המחזירה אותם לאתיופיה, ושוב מסע רגלי של חודש נוסף, עד כפר בשם תקלדינה, שם הם נפגשים עם נציגי הסוכנות, הדואגים להם למזון ולתרופות.

כשהתאוששו, הם חוזרים לכפר הישן שלהם. ואחרי מספר חודשים בביתם הראשון, הם נוסעים לשגרירות הישראלית באדיס אבבה, שם הם יושבים כשנה, עד עלייתם בשנת 1991 לישראל.

המשפחה נחתה אחר כבוד בערד, בה הם חיים עד היום.

שנה מאוחר יותר נולדה להם הבת השנייה, ישראלה, ואחרי שלוש שנים נוספות נולד אור, בן הזקונים.

למלמו חביבנו עובד כמאבטח מאז שנת 2001, ובארבע שנים האחרונות במלון נבו ים המלח.

אנחנו זכינו בו ובעיניים הטובות שלו, ורוחשים לו חיבה רבה על האופן הלבבי והמקצועי בו הוא מטפל בנו.

וכשאומרים: "קיבוץ-גלויות", מתכוונים לזה...

מתוק: "פתית'ט או פטפוטיט", ברי' הפייסבוק של אמוס ברי.

די עט עיר אדווארס-אויס (סא"ל מיל.)

דובי מספר בטלפון:

"אני שייך למפקדת אוגדת המילואים 252. אוגדה שכמעט כל חייליה הם משרתי מילואים. האוגדה הוקפצה בשבת השחורה. ולאחר ימי הכנה החלה את התמרון ההתקפי בצפון עזה. (מול נתיב העשרה, יד מרדכי, ארז וניר-עם). אני מפקד עורף באוגדה. אחראי על תיאום שטחי ההתארגנות, צירי הכניסה והתיאום בשטחי החקלאות אל מול הקיבוצים. בין השאר אני משתדל לשמור שלא יהיו נזקים גדולים ולא ייפגעו יותר מידי שטחים. החקלאות בסביבה שלנו היא ענף מרכזי מנקודת מבט לאומית. החקלאים הם עם אופטימי מטבעו. אנחנו מאמינים בחקלאות ומודעים שללא ברכת שמים וללא הליווי מלמעלה, החקלאות לא תצליח. בימים אלו. אנו מנסים להשלים ככל האפשר את זריעות החיטה וחלק מחלקות תפוח- האדמה שניתן לזרוע בהן. להרבה מקיבוצי אשכול שנפגעו יש אדמות מערביות לקיבוצים, ולא ניתן כרגע לעבד אותם. בתפילה להשבת הביטחון ולברכת שמים וארץ".

"די"ש חמה ללאה אשתי היקרה והאהובה שכל הנטל על כתפיה כבר מעל ל-60 יום, שהיא גם מנהלת הגיל הרך וגם מנהלת את ביתנו במלון..."

דובי מקדיש לנו את השיר "את לי ארץ" מאת רועי ידיד ואלדד רצון.

זה אני אשר בוכה עליך	מלמעלה אלוקים
מרב כאב אני שותק	עוקר ונוטע
מנסה לתפוס ידיך	מחר, אור חדש יזרח
אך בכוח מתנתק.	בכל מקום הלב יפרח,...
את לי ארץ, את מקלט ובית	מחר ישובו הילדים
עליך אני לא אוותר	אחרי שנות נדודים,
את אצלי בלב פועמת	את רק שלהם
אין לי שום מקום אחר.	והם גם רק שלך...
מלמעלה אלוקים	
רואה ושומע	

די עט עיר אנאוא אבירס-ארוס (כלתם של רחל ושי אבירם)

נאווה שלחה לנו את השיר שכתבה על משקל השיר "בתי, את בוכה או צוחקת?" (מאת י. כ"ץ ומ.סגל). נאווה מספרת: "כתבתי אותו בדמע הבוקר, בעקבות שיבתם של חלק מחטופינו הביתה. בתפילה מעומק הלב שישובו החטופים כולם במהרה!" (נאווה פרסמה את הדברים במקור בפייסבוק).

פצמ"ר אחרון התפוצץ ושתק	אמא היזה לנו בית ירק
עטפה הדממה את הנגב	עם אבא ובבה ושאק
ילדה מניר עוז נצאה מממ"ד	הבית איננו ואבא רחוק
ואין פתים עוד במשק.	אמי, את בוכה ושוחקת.

שְׁקִיעוֹת בְּאֲדָם וּזְרִיחוֹת מִרְהִיבוֹת
 רְגָבִים שֶׁל חֶטָּה וְאַסְפָּסְפָּת
 וּבְלֵי הָאוֹיֵב הָאוֹרֵב עַל גְּדָרוֹת
 נָרִים שׁוֹב כּוֹסִית בְּמִרְפָּסָת.

בִּינוֹת אֲשָׁלִים
 מִתְפַּתֵּל לֹו הַבְּשׂוֹר
 פְּרִיחָה אֶת הַנֶּגֶב נוֹשֶׁקֶת
 וְאַבָּא רְחוֹק שׁוֹב אֶלֵינוּ יַחֲזֹר
 וְאַמָּא תִּהְיֶה שׁוֹב צוֹחֶקֶת
 וְאַמָּא תִּהְיֶה שׁוֹב צוֹחֶקֶת.

הַבִּיטִי לְעֵזָה, בְּתִי, אֶל הַיָּם
 לְצַר שֶׁהִיָּה כְּמִפְלָצָת
 עוֹד יֵשׁ חִילִים בְּכַחַל וְלָבוֹן
 וְאַנּוּ נָשׁוּב אֶל הַמְּשָׁק.

יְהִיָּה לָנוּ בֵּית יָרֵק וְלִדְתִי
 עִם אַבָּא וְבָבָה וְשֶׁסֶק
 וְלֹא עוֹד אֵימָה וְלִדְתִי וְלִדְתִי
 תִּתְרָאֵי עוֹד יֵשׁוּב לְכָאוֹן שֶׁקֶט.

ד"ר ע"צ דרר ממשפחת סלנט

שימחתם אותנו מאד בפנייתכם.

אנחנו בבת-עין. גוש עציון, בצימר הנפלא של עידית בתנו ומשפחתה.

ובמקום ד"ש עם שיר - "וורט" קצר:

בשעה שיעקב אבינו חלם על העתיד, לבוא אל בניו 'בית אלי', הבטיחו ה' "כי את הארץ אשר אתה שוכב עליה, לך אתננה ולזרעך". האגדה מלמדת "שקיפל הקב"ה את כל ארץ ישראל תחת ראשו כספר תחת ראשו".
 גם על זכר החשמונאים וגם על החג הזה שמר העם העברי שמירה מעולה.
 וכך כל חג מעיד על זעזועים עמוקים, לפעמים וולקניים. שהתחוללו מתחת לקרקע האומה.
 עם תחיית החג הזה - תקום לתחייה לפנינו גם תחיית הגאולה.
 (מתוך נאומו של ח.נ. ביאליק בחג היובל של הקרן הקיימת בירושלים, במלאת עשרים וחמש שנה להווסדה).

נילי ובנימין סלנט

תודה לאמריס תמ"ר המרכזת עבורנו את דרישות השלום!

מאיות האוכל שלנו (ה"ק"ט'ן טראק") - המהרה הלכתית

- א. המטבחים בחניית המלון נועדו לרווחת כל חברי סעד.
- ב. אין משגיח שנמצא במקום כי אנחנו סומכים על כולם.
- ג. לכן, אין להעביר שום ציוד ממטבח למטבח.
- ד. אין להכין אוכל בכלים חלביים (אפילו פרווה) ולהכניסו לתנור בשרי, או להיפך.
- ה. אנחנו חייבים להקפיד על הכללים ולא להתגמש, למרות שבבית אולי אפשר להתנהג אחרת. ככל שהמטבח פתוח ליותר חברים ההפרדה בין המטבחים חייבת להיות מוחלטת.
- תודה על שיתוף הפעולה.
- בתיאבון ובהנאה.

הרב ארי וצ'ן ט'לנברג.

סיכורה של תרומה

המשנה למנכ"ל בנק הפועלים, מר עמית אוברקוביץ הגיע לבקר במלון את ליליאן שלמה, המשמשת בתפקיד בכיר בבנק.

יאיר שלמה ערך לו סיור במלון, ובו פגשו את לאה גינצברג, שסיפרה לו על מערך החינוך במלון. עמית התרשם והתפעל מאוד מההתארגנות שלנו במלון, והחליט לתרום למעננו תרומה מכובדת. בתיאום בין שרון, מנהלת הקהילה, ובין נעמה - מנהלת המרכז לבנקאות חברתית בבנק - הוחלט להפנות את התרומה - 56 אלף ₪ - לצורכי שכירות אוהל לשלושה חודשים. האוהל משמש היום את מערך החינוך בקיבוץ. תודתנו והערכתנו נתונה לבנק הפועלים ולמנהליו הבכירים על ההתגייסות למעננו.

לאנשי המוצצה האזורית תמר
שלוחה תודתנו מקרב לב
על שהדפיסו עבורנו את העלון
המשק שבצ שבתות תמימות!
תזכו למצוות

אנשי הארץ האלון - אגדה שהייתה כאמת

מהשראת "סיפורי פולאי" כוורת 1973.

כתב במקור: דני סנדרסון. לקחה לעאיבוד- שרית.

ובכן סיפורנו מתחיל בבית גדול בפינת רחוב פה-פה איפה? ורחוב לפה עד מתי?
הלא הוא ביתו של פגג- מרחב מפונים בים המלח
ובתוך הבית ישנו ארץ מלון, [נבו],
ובתוך הארץ המלון יושבת חבורת אנשים שמחכה שם כבר הרבה זמן.
ומעבירה את הזמן בכדי לפנות מקום לעוד זמן.

יום אחד

קמו כולם ויצאו פהארץ מהמלון. ובעודם עומדים מחוץ לארץ, למלון
נזכר שלמה ובקולו הווקאלי הכריז: "אבל פגג תמיר עידאן ביקש מאיתנו לחכות לו בארץ במלון!" הוא אמר.
ולפני שיכולת להגיד יעקב אבולעפיה,
נכנס פגג- תמיר עידאן ובידו מצרכים מהמכולת ועמד נדהם.
"אמרתי לכם לחכות לי בארץ במלון!" הוא אמר,
ולכולם היה מבט של אשמה בעיניים
כי כולם הרגישו אשמים.
ומכיוון שלא בוכים על חלב שנשפך, ויטורה פרסטו
מייד שפך חלב על הרצפה כדי שאף אחד לא יבכה.
תמיר ראה את החלב על הרצפה, כעס ואמר:
"לא רק שאתם לא מחכים לי בארון, אתם גם שופכים חלב על הרצפה?!"
בשלב זה הבינו כולם לאיזה פרץ הם נכנסו.
לוגי גרסקו מיד התחבא מתחת לספה והתחיל לעשות קולות של שטיח
ויטורה פרסטו בכה על החלב שנשפך,
ואיצי פאפא ולא יכול היה לעמוד בפני המצב הלא נעים,
אז הוא התיישב...

מוסר השכל:

יותר טוב לגור עם ארבעה אנשים בתוך ארץ בחדר במלון מאשר
לשלם 550 לירות לחודש על דירה של חדר וחצי לקבל 200 ש"ח ליום לדירה בלי קהילה.

רע ואין תועלת	ארצות ומדינות	והחושך מסביב	לא ידענו מה לעשות
כשגרים בתוך קופסא	תלויות בכוכבים	לא יודעים אם [איזה]	לשבת או לצאת
ואני רק מתחננת	ואנחנו כמו צב על גבו	יום	אז הצצנו רק לראות
תבין מה שקרה [תבין	תלויים על קולבים	נדחפים ונחנקים	פוגי זה לא חטא
אנחנו...]		לא נותנים לנשום.	

מחשבות פנימיות

דוח מן השטח בימי החלמה

גזר סעד

ימים מאתגרים עוברים על כולנו. כמנהל מפעל הגזר של הקיבוץ כבר כמעט 6 שנים אני מרגיש חלק מהקהילה של סעד וחש את אשר כולכם עוברים. כרבים מבני האזור, גם אני גויסתי מאותה השבת. ואני משרת כיקל"ר (יחידת קישור לרשות) שדות נגב.

הימים עמוסים באירועי ביטחון והטיפול בצרכי האוכלוסייה בגזרתנו רבה מאוד. אנו משתדלים לתת את הפתרונות הטובים ביותר לכלל התושבים. במסגרת העבודה הצבאית, אני בקשר הדוק עם צוותי הבטחון של הקיבוץ, צוותי הצח"י. ראשי הקהילה והמנהלים המשקיים.

כמה מילים על תפעול הגזר בזמן הלחימה.

בתחילת הלחימה, גורמי הצבא לא אפשרו את פתיחת המפעל. האזור כולו הוכרז כשטח צבאי סגור בצו אלוף. ורק מפעלים המוגדרים מפעלים חיוניים הורשו לעבוד.

לאחר כשבועיים בתוך הלחימה, ניתנה האפשרות להגיש בקשת החרגה להפעיל את מפעל הגזר. ראינו חשיבות גדולה להוכיח לעולם ולעצמנו את החוסן שלנו כחברה, ואת החזרת הרוח ותחושת הגאווה למרות כל האירועים שעברנו. הגשנו בקשה לאוגדת עזה. תחילה נענינו בשלילה ורק אך לאחר התעקשות שלנו והתחייבות לעמוד בכול הדרישות, אישרו לנו להפעיל את המפעל.

לצורך כך הקמנו מנהלת חירום פנימית. תפקיד המנהלת היה להתארגן במהירות לתחילת עבודה, ולסגור את כל הפינות על מנת לאפשר עבודה בטוחה לעובדי המפעל מחד, ומאידך לא להקשות על המעטפת הביטחונית בקיבוץ את מלאכת הביטחון. בצוות המנהלת השתתפו כרמל, עומר, חגיב, אבי, סאלי, אוהד ואנוכי. לצוות הוספנו גם נציג של "תוצרת הנגב" על מנת לתאם את כל הפעילות החברת השיווק.

בעבודה מתואמת עם רבש"ץ הקיבוץ וסגנו בנינו תוכנית עבודה שהבטיחה את ביטחון העובדים והקיבוץ. צוות החירום נפגש בזום מידי כמה שעות לדון בפתרון הבעיות שעלו. כך בנה הצוות את נוהלי העבודה, תוך התחשבות בהתקדמות הלחימה, ולפי המצב המשתנה של האיומים בשטח בקיבוץ.

תחילה גייסנו לעזרה את חגיב על מנת שינהל את הייצור וירכז את כול העבודה.

עובדים: עבודת ליקוט העובדים הקבועים וגיוס עובדים חדשים לא הייתה פשוטה. רוב העובדים הקבועים שלנו שגרים באזור, פונו. העובדים שגרים רחוק פחדו להגיע. ובנוסף צוות גדול של עובדים זרים שלנו עזבו את הארץ לצערנו. חשוב לציין כי לטובת המפעל יש צורך בעובדים מיומנים בעלי ידע בהפעלת המכונות, האריזה והמיון. למרות כל המגבלות הצלחנו לגייס את העובדים הקבועים שלנו ודאגנו לליווי שלהם לתוך שטח הקיבוץ, מהמחסומים ובחזרה. לאט לאט התקדמנו גם בגיוס צוותים של עובדים חדשים.

היה צורך להרגיע את העובדים ולתת להם תחושה שהם שמורים ובטוחים בשטח המפעל בזמן העבודה. תרגלנו מספר פעמים את הריצה למקומות מוגנים במקרה של אזעקה.

התארגנות של שטח המפעל לעבודה. מכיוון שלשטח המפעל נכנסו יחידות צבאיות להתארגנות לפני כניסה ללחימה, היינו צריכים לפנות את החיילים למקומות אחרים ולדאוג לניקיון השטח מכל אמצעי לחימה שנשארו בשטח.

החלטנו שיותר נכון יהיה להניע את המפעל בהדרגתיות. ולכן הפעלנו את המפעל בשלבים. בשבוע הראשון הפעלנו רק את מכונות האריזה, ללא קליטת גזר מהשטחים החדשים, אלא אריזה מצוברים שנשארו לנו בקירור ערב המלחמה.

מיד לאחר מספר ימים בהם המערכת החלה לעבוד בצורה טובה יותר, התחלנו לאסוף גזר מהשטחים החקלאיים שלנו ולארוז גזר טרי וחדש. לא דילגנו על אף שדה. לא נטשנו אף חלקה. היה זה אתגר גדול מאוד עבורנו, והעיקרון של שמירה על התוצרת החקלאית מהחקלאי - הייתה לנגד עינינו. אנחנו ממשיכים לאסוף כל יום גזר טרי מהשדות

ועומדים בתוכנית האיסוף והשיווק. יתרה מזו, המפעל שלנו מייצר גם עבור תחנות אחרות, שעדין מתקשות בהפעלה, וכולנו מקווים שגם הם יחזרו לפעילות מלאה.

הגזר שהגיע עם הריח המתוק של אדמת הנגב הפיח בכולם תחושת חוזק ושמחה. כאור גדול שמאיר את המפעל ומעניק תחושה של ניצחון, של חוסן, של חזרה ליצירה ועשייה, למרות כל החושך הגדול מסביב. ממש כמו בסיפור חג החנוכה - כל יום נוסף עוד נר לחנוכייה המוסיף אור גדול, וכך, ורק כך, אנחנו מגדילים את האור בקיבוץ שלנו. בתקופת המלחמה אני לומד להכיר אנשים נהדרים סביבי. אנשים שעוזרים, מפרגנים ומסייעים למפעל ללכת קדימה. אני חייב לציין את הסיוע של כיתת הכוננות ובראשה הרבש"ץ אריאל סאסי, שעל אף הדיונים, שלא תמיד היו קלים, בנושאי ביטחון העובדים ורמת הסיכון שמותר לקחת, הדברים נעשו בצורה עניינית ומקצועית, ומצאנו את הדרך הנכונה לחזור לפעילות בשלום ובבטחה.

תודה גדולה גם לאיציק ליכטר שבמהלך כל הימים, אין בקשה שלא זכתה למענה מידי וליד תומכת. לכרמל ועומר שנתנו דחיפה וחיוזקים להפעלת המפעל, לאורך ברנע שעזר עם הרשויות החקלאיות, ליענקוש שחזר בענק למפעל, ומסייע לכל נושא הברקודים והמשלוחים, ומשרה על העובדים תחושת רגיעה. למתנדבים הרבים שהגיעו מהקיבוץ וכמובן לצוות המופלא הקבוע של המפעל. לאוהד ברט, אשר למרות האסון המשפחתי הנורא, לא פיספס יום אחד, וממשיך לדאוג לאחזקת המפעל, כך ששום מכונה לא תעמוד בטלה. לאבי הלפרין שמתמודד בימים אלו עם בריאות בנו (ב"ה מצבו מתקדם נהדר) ומטפל בכספים, ובתיאום קליטת גזר ודוחות כספיים מדויקים, לסאלי, שמפונה משדרות עם כל משפחתו, אבל ממשיך לדאוג למכירות המפעל, ולהגדיל אותם מרחוק ומקרוב. למירב שגם היא מפונה משדרות ממשיכה באחריות גדולה לנהל את הדוחות הפנימיים בתפעול. וכמובן לחגיב שמנהל כרגע את כל התפעול. לבסוף מגיעה הערכה עצומה לעובדים שלנו על קווי הייצור שמגיעים כל בוקר ב 6 בבוקר, ומפעילים את קווי הייצור באומץ, ביעילות ובמקצועיות.

לסיום - בנימה אישית, בימים אלו אני חש גאווה גדולה להיות מנכ"ל של חברת גזר סעד. חברה עם עובדים נאמנים, עם מחויבות אישית ותחושת שייכות. את זה הצלחנו בשנים האחרונות לטעת בכל אחד ואחת מהם. להיות מנהל של מפעל שכל חברי הקיבוץ שלו מטלטלים במגורים זמניים, וללא ידיעה מתי יחזרו לשגרה, אבל מקדשים שם שמים ברבים בפעולות ובהתנהגות שלהם שם. כבוד להיות חלק מזה.

אני מבקש להשתתף בצער המשפחות שאיבדו את יקיריהם. לאחל לכל בית סעד ובית ישראל שהימים הבאים עלינו יהיו ימים של הצלחה, אורה ושמחה. שהאור ידחיק את החושך הצידה ונוכל לחיות כאן בשקט אמיתי ובשלווה.

ח'י א'ד'ר.

גד"ש סעד

רב הפעילות החקלאית בגד"ש בחודש אוקטובר כוונה לעיבודים לקראת העונה החדשה, עם מעט גידולים בשלבי סיום כמו כותנה וחוחובה.

כבר במוצאי השבת השחורה גויסו שני אנשי צוות, דור וסשה, ומאז הם משרתים במילואים בצפון הארץ. שני עובדים נוספים, חיים ואליאב, גויסו לכיתת הכוננות בסעד ופעילות צבאית באזור, יהודה ניסנוב שגר בשדרות התפנה למרכז הארץ לאחר יום וחצי בממ"ד, התראות רבות ומלחמה של ממש ברחובות שדרות.

עובדים נוספים מהאזור, כולל עובדי הגד"ש וחברי סעד, פונו למקומות יותר בטוחים ומרוחקים. מלחמה!

המשכנו לטפל בשתי חלקות גזר צעירות באזור שרשרת ולב הנגב. בדיקות מים והשקיה מסודרת כולל ריסוסים נדרשים כדי להמשיך בגידול הגזר ללא פגיעות.

הצלחנו לאסוף את כל הכותנה ולשלוח את הגלילים למנפטה בעזרת "משפחת רווח", קבלנים ומפעילי ציוד חקלאי וקטפות כותנה מבית שאן.

סגרנו איתם הסכם קטיף לפני המלחמה, ולשמחתי - מיום שפרצה המלחמה הם התקשרו כמעט כל יום והבטיחו שיגיעו ויבצעו את העבודה, וכך היה.

בעזרת קבלן השקיה שעובד איתנו תקופה ארוכה, פתחנו מים להכנת שטחים בסעד, במטרה לעמוד בתכנית הזריעה והעיבודים לחודש נובמבר.

עוד באוקטובר קראנו לעופר ססי שנשאר בביתו בשובה, לסייע ולבצע עיבודים דחופים, וביחד עם מלה, מנהל ההשקיה שמרנו על הקיים ועל המשכיות.

בנובמבר חזרנו לעבוד. חברי צוות הגד"ש הגיעו חזרה לסעד ושבו לעבודה.

עיקר העבודה היא עבודה שמצריכה ליווי של הצוות המקצועי של הגד"ש. לא נדרשנו להיעזר במתנדבים. הצוות עדין חסר: מילואים, כיתת כוננות, ולא כולם זמינים בכל יום.

הריחוק ממכיל אפרתי, השוהה במלון בים המלח, האחראית על ניהול החשבונות של הגד"ש, ועובדת בתנאי עבודה מורכבים ומאתגרים, ובכלל המרחק הלוגיסטי של כל אנשי צוות הגד"ש מהמשפחות, מכביד על ההתנהלות השוטפת, אבל אנו לא מוותרים, עובדים וסוגרים פערים.

צוות ההשקיה הכולל את מלה, יהודה ניסנוב, אליאב ושעיה מכינים את השטחים להשקיה בעונה הקרובה. החיטה כבר מושקית כל יום, ובסוף השבוע נתחיל השקיות הכנה של חלקות תפוח אדמה.

קבלני עיבוד חקלאי וכוח אדם שהיו איתנו לפני המלחמה, ממשיכים לעזור ולתמוך בכל התחומים. הם כואבים איתנו את זוועות המלחמה. גם עובדים בדואים מרהט ומהסביבה שותפים במאמץ ונמצאים יחד איתנו בהכנות ובעיבודים לעונה הקרובה.

בניצוחו של יהודה ניר, זורע זיו יערי חיטה. בזמן הקרוב נסיים להכין את חלקות התפוח אדמה, וחיים לנדסמן יעבור למשמרות בזריעת תפוח אדמה בגד"ש.

המשימה לחזור לעבודה, לשגרה, (כמה שהמילה הזאת נהפכה למשאת נפש!), להמשיך לדחוף את לוח המזרעים של הגד"ש, לא לעצור את הגלגל, ובתקווה לעונה טובה למרות המלחמה.

כוחנו באחדותנו.

כּוּנֵי הַרְוּק: מְנַהֵל אֲדָמָה סַעֵד

מטע סעד בעת מלחמה

שלושה שבועות אחרי השבת הארורה החלטנו שדי לשבת במלון, ושהריפוי הטוב ביותר הוא החזרה לשגרה! ניסינו בצינורות המקובלים לחזור למטע (בשלב ראשון לתיקון פגעי המלחמה בצנרת ההשקיה), וקיבלנו סירוב מוחלט מגורמי הביטחון. עד שנרתמו למבצע שני בני סעד יקרים, פלג תמיר ודני רפפורט, שהרימו את הכפפה, הפעילו קשרים והתחלנו להזיז את העניינים.

בשבוע האחרון של אוקטובר התקבל האישור המיוחל, ונכנסנו, קבוצה קטנה, עם פתיחת ציר של יחידת כלבנים, ושמידה הדוקה של כיתת הכוננות ומחלקה צבאית.

למזלנו התאילנדי הבכיר לא עזב אותנו, וביחד איתו ניהלנו את הקטיף. (רוב התאילנדים חזרו לארצם, וזה מובן). המשימה הבאה הייתה למצוא עסקת מכירה טובה לאבוקדו, שנותנת ביטוי לאיכות הפרי של סעד, וכמו כן בית אריזה שיסכים לארוז עבורנו את היבול (כל זאת כשבת האריזה עמוסים, ובמצוקת כוח אדם). הצלחנו לשמחתנו למצוא קונה רוסי, ובית האריזה של מושבי הנגב באורים נרתם למשימה.

המתנדבים שממש צבאו על הגדר היו מעל ומעבר, וההספק היה מצוין, 250 טון נקטפו בתוך חודש, ובכך השגנו (ואף מעבר) את קצב הקטיף הרגיל.

חשוב לנו להודות מקרב לב לארגון "אחים לנשק" שנותנים כתף ודוחפים אותנו קדימה.

תודה רבה לבני המשק הרבים ומדורי-דורות, שגילינו את עוצמתם ואיכותם, כשהגיעו להתנדב בקטיף בהמוניהם ובאופן קבוע. ותודה מיוחדת לחנהליה אלברט שהגיעה לקטוף בהתמדה.

במשך הזמן לקחנו חסות גם על ניהול הקטיף במטע של כפר עזה, בעזרת מתנדבים.

בימים אלו אנחנו ממתנינים לעלייה של מחירי האבוקדו, הצפויה להתרחש תוך שבוע-שבועיים, ואז נחדש את הקטיף במלוא עוצמתו.

כל נושא ההתנדבות אינו מובן מאליו, אנחנו מתרגשים ומוקירים את העזרה בכל התחומים.

צוות האטצ: דותן ומתי.

קייטרינג סעד

קשה עד מאוד, לחלץ דיווח מהקייטרינג על החודשיים האחרונים, וזאת משום שגם יוסי וגם אורי, השותפים שלנו בפעילות הנפלאה הזו, שניהם תושבי כפר עזה, שאמנם נחלצו ללא פגיעה משפחתית, אבל עברו חוויות קשות מנשוא בשעות המלחמה, וכמובן לא נשכח את חברי כפר עזה, שכניהם וחבריהם. בנוסף לכך, יוסי שימש כרבש"ץ כפר עזה במשך 50 הימים הראשונים, עד למינויו של רבש"ץ חדש, וכל כולו, ראשו וגופו, היה בנייהול העניינים בתוך כפר עזה. בכל זאת, בראיון טלפוני, למדנו מיוסי את המובן מאליו, שבו הקייטרינג שובת, מאז פרוץ המלחמה, ובדיוק ברגע שבו הם, התכוננו להסתערות, עם סיום החגים...

מובן שכאשר בתי הספר והגנים שובתים לחלוטין, ואו עובדים מאד חלקי, "השוק" של הקייטרינג מצטמצם לחלוטין! (חבל שטרם נמצאה הדרך להזין את הילדים בזום!!) בנוסף לכך חלק גדול מהצוות גוייס למילואים, או שפונה לכל רחבי הארץ.

כבר בימי המלחמה הראשונים טופלו המלאים הגדולים שהיו במחסני הקייטרינג, ומאז - במעט הזמן שיש, מתבצעות פעולות אחזקה וטיפול טכני בציד.

מי ייתן ונדע לחזור בהקדם לפעילות שגרתית ככל שניתן, נחזיר חיוך הן לתלמידי ישראל והן לעובדי הקייטרינג, ובראשם חברי כפר עזה כולם, ופרט - יוסי ואורי ובני משפחותיהם.

דיווח בטלפון יוסי סוסנה.

ממתינים בשמחה לשובו בשלום של כרמל הלפרין, מרכז המשק שלנו, משירות המילואים, בעזרת השם, בשבוע הבעל"ט.

אכראלה ואלפוימיק קוט
ברכות חמות ואיחולים
אהלדת הנין
נכדה אנצט וריקי קוט
בת אשחר ואל מויל

אפתי ולאריט צרפתי
ברכות ואיחולים מקרה א
אהלדת הנין
נכד אטלי וצביקה אלק
בן אטיא ואלטיאל אלק.

"ונכדיט ונ'ניט מארכבת פנ'ניט"

(קדיה).

על דעת הקהל

בספטמבר 2022 אושר, למיטב זיכרוני, המבנה הארגוני החדש של מוסדות סעד ובעלי התפקידים בהם. מאז לא אושרו ניסיונות להכניס בו שינויים או התאמות, ובמידה רבה של צדק. בתחילה - בגלל פרק הזמן המינימלי הנדרש עד שיתאפשר לדון בשינויים, ואחר כך, בגלל חוסר הנכונות של המוסדות לקבל את ההצעות. עד כאן – לגיטימי. והנה, הובא לאסיפה בשבוע שעבר עדכון, שיש בו משום שינוי ממשי במבנה הארגוני, ובהגדרות התפקיד של חלק מבעלי התפקידים, וזאת - לא להחלטה, כנדרש, ואפילו לא לדיון, אלא רק לעדכון. (הכוונה להודעה על מינויה של שרון למנהלת תקומה, ומינוי חדש- "מנהלת שירותי קהילה" בהיקף של 80% משרה!). גם התנגדויות של חברים בקהילה, לא הובילו להבאת הנושא לדיון ולהצבעה - כפי שנראה היה לענ"ד – נכון וראוי. זאת ועוד. גם אם היה חשש, שההצעות של ההנהלות השונות לא יעברו באסיפה, דווקא משום כך צריך היה להביאן בפני הציבור, לדיון ולהצבעה מסודרת.

ברור לכל שאנו נמצאים בעיתות חירום, ולכן אין ברירה לעיתים אלא "לעגל פינות" ולזרז הליכים, אך גם אז – יש נושאים עליהם אי אפשר להתפשר.

בדיון על המבנה הארגוני בקיץ שעבר, לפני אישורו, הזכרתי באסיפה (וגם חברים נוספים העלו זאת), שחסרה לנו במבנה המוצע ועדת ביקורת, שאין ערוך לחשיבותה במינהל תקין. גם נפתלי לדר וגם כרמל הצדיקו זאת לחלוטין, ואמרו שאכן יש להוסיף ועדת ביקורת. בסופו של דבר זו לא הוקמה. אין לי ספק שלו היתה פועלת ועדה כזו בסעד - לא היינו שומעים הודעה בלבד באסיפה בשבוע שעבר. ועוד לא מאוחר לתקן.

מתניה רפא

ברכות חמות לבנינו שהתאייסו השבוע לצ"ה"ל:

לבארי אייל ולרון ריזר

שהצטרפו לבחורותינו באילני.

תפילותינו ילוו אתכם בדרככם,

בתקופה מאתגרת זו:

צאתכם לפלסט וספלט בשלום, בצ"ה"ל!

ברכות ואיחולים חמים

לשני אחים, שני קצינים

שצליהם אלוותנו:

שלום שלמה ורנן שלמה

אלו לדרכת סרן (מייל).

ברכות להורים ולכל המשפחה.

שמרו על עצמכם.

משפחה של אנחת בקהילה

1990 / 9 א

קהילה יקרה,

שישים ותשעה ימים בתוך מלחמת חרבות ברזל והלחימה בעיצומה. אנחנו מתבשרים בכל יום בבשורות קשות על חיילינו וחטופינו. השבוע חגגנו את חג החנוכה, חג האורים. נרות חנוכה מסמלים את ניצחון האור על החושך, ובתקופה זו אנו צריכים יותר מתמיד את האור ואת המסר של התעצמות הרוח, את התקווה מול החשיכה והייאוש, את האומץ והכוח לעמוד מול האתגרים הביטחוניים והנפשיים.

בימים אלו של מתח, חרדה ואי ודאות מתמשכת, חשוב שנזכור כולנו שאנחנו קהילה הדואגת זה לזה. **ערך המשפחה** והתא המשפחתי הוא אחד הנושאים המרכזיים המעסיקים אותנו כפרטים וכקהילה בימים אלו. קהילה בריאה היא קהילה המבוססת על משפחות בריאות ושערך המשפחה מרכזי בהן. החיים במלון מורכבים למשפחות הצעירות ולמשפחות המבוגרות, כל משפחה וכל אחד ואחת עם האתגרים הייחודיים להם, אתגרים דומים ושונים. יחד אנו מייצרים פתרונות יצירתיים על מנת לאפשר למשפחות לייצר שגרה ושליטה ככל שניתן על החיים. **הערבות ההדדית** היא ערך מרכזי בקהילה שלנו ועלינו להיות קשובים זה לזה, להושיט יד לעזרה הן ברמה המעשית והן ברמה הרגשית, ולהימנע משיפוטיות זה על זה. יחד ולחוד נעבור גם את הימים הקשים האלו.

בימים אלה יותר מתמיד עולים קשיים פרטניים. ההנהלה הקהילתית מינתה **צוות מעניינים פרטניים במלון** הכולל את שרה רוזמן, עידית לנדאו וחיה קופלד. הצוות ינסה לתת מענה מיטבי לצרכים האישיים של חברי וחברות הקהילה. בימים הקרובים יפרסם הצוות טופס דיגיטלי לפנייה לצוות. כמו כן ניתן לפנות לחברות הצוות באופן ישיר, בטלפון או בהודעה, ולקבוע פגישה עם כל אחת מחברות הצוות.

היום מתקיימים שני אירועים משמעותיים במרחב ים המלח, האחד הוא **פתיחת בית היוצר**, מרכז תעסוקה וצעירים של מועצה אזורית תמר והחברה הכלכלית ים המלח, שיופעל באמצעות מיזם "710 מערב" מיזם שהוקם על ידי היזמת העסקית חברתית חנה רדו, בעקבות מלחמת "חרבות הברזל". המיזם נועד לקדם תעסוקה בקרב תושבי ותושבות הנגב המערבי שנעקרו מביתם, ולסייע להם לחזור ולבנות שגרת עבודה. מזמינה אתכם להסתייע במיזם. תודה רבה לקרן בוברובסקי על ליווי הקמת המיזם.

האירוע השני הוא **מירוץ יישובי הנגב המערבי בים המלח**. המירוץ החל במסורת המירוץ שלנו בהובלתם של ועדת תרבות יחד עם אבישי מלכה, שביט הלפרין ומיכל אפרתי. הצוות המוביל חבר לנציגים מכלל יישובי הנגב המערבי השוהים בים המלח: בארי, חולית, יבול, מגן, כיסופים ושדרות, ויחד הגדירו את מטרת המירוץ לזכרם של הנרצחים וההרוגים, ולמען המאבק להשבת החטופים במהרה. חברי הצוות מהיישובים הגדירו 3 עקרונות מרכזיים למירוץ: **חיבורים** – המציינים את החיבור המיוחד של יישובי הנגב המערבי והרצון להעצימם, **פשטות** – המאפיינת את אורחות חיינו הקיבוציים ו**קהילתיות** – מתוך מקום לאפשר לכל אחד ואחת מחברי הקהילות שלנו לקחת חלק במירוץ ובמטרתו החשובה. אני מאחלת לכולנו ולכלל קהילות הנגב המערבי אירוע מוצלח ומרומם.

לסיום אחל לכלל קהילת סעד ולכלל בית ישראל שהאור שהדלקנו יאיר לנו את הדרך קדימה, לעבר ימים של שלום וביטחון ושנינוש הביתה במהרה. שלכם,

רגע של תרבות

חברים המזדמנים לתל אביב מוזמנים לתערוכה המוצגת בגלריה 'המקרר': "שמישהו יענה להודעות שלנו כבר", תערוכה שאצר בן סעד משה אש. על התערוכה:

בבוקר שמחת תורה, יום שבת, 7 באוקטובר 2023, פתחו ארגוני הטרור חמאס והג'יהאד האסלאמי הפלסטיני, במתקפת פתע על ישראל. בחסות ירי של אלפי רקטות, חדרו כ-3,000 מחבלים לעשרות יישובים ישראליים ומתקנים צבאיים, תוך ניהול קרבות ירי נגד אזרחים וכוחות ביטחון לא מיומנים. מאות מחבלים חדרו לקיבוץ כפר עזה, השתלטו על הקיבוץ וטבחו בתושביו, בהם משפחות שלמות. תושבים אחרים נחטפו בידי המחבלים ונלקחו לשבי ברצועת עזה [...].

יצירות האמנות מתייחסות למשפטים שנכתבו בקבוצת הווטסאפ של תושבי קיבוץ כפר עזה במהלך ה-7 באוקטובר 2023.

מדבריו של משה בפתיחת התערוכה בשבוע שעבר:

...אפתח בשיר שכתבה סלעית לזר, מקיבוץ סעד:

שדה

כְּדִי לְזָרַע חֶטֶה צָרִיף שְׂדֵה

וְתִקְנֶה

וּבְטָחוֹן.

כְּמָה אֶמוֹנָה צָרִיף כְּדִי לְזָרַע חֶטֶה בְּשְׂדֵה.

כְּמָה אֶמוֹן צָרִיף כְּדִי לְגוֹר לְצַד הַשְׂדֵה.

מָה קוֹרָה לְמִי שְׁמֵת־פִּתְחָה?

מָה קוֹרָה לְמִי שְׁמֵת־בְּדָה?

[...] אתמול, ספרנו חודשיים לאותה שבת בה איבדנו כל כך הרבה דברים, שיקח הרבה זמן לדעת מה הם. מיום ליום ניזכר בעוד דברים שאיבדנו.

נולדתי והתבגרתי בקיבוץ סעד ואז לא קראו לזה עוטף עזה. מי שעטף כאן, היו השכנים הקרובים שלנו, אנשי כפר עזה שספגו את הרשע ושילמו מחיר כבד. אל סעד לא חדרו מחבלים, אבל היא שותפה לכאב הנורא.

מלחמות תמיד היוו כור היתוך ליצירה:

אמני הרנסנס צמחו בתוך עולם רווי במלחמות אכזריות עקובות מדם.

ממלחמת העולם הראשונה צמחו זרמים של הסוריאליזם והדאדא שהלכו רחוק.

בעקבות מלחמת העולם השנייה נדדו אמנים רבים מעבר לאוקינוס אל עולם אמנות חדש ועשיר.

והמלחמה שמתחוללת עכשיו, זו החריפה, הקשה והאיומה – מתוקשרת לעולם בזכות התקשורת, הרשתות החבריות, קבוצות הווטסאפ והמצלמה שבמכשיר הטלפון הנייד.

מתוך קבוצת ההודעות של חברי קיבוץ כפר עזה מ-12 השעות הראשונות של ה-7 באוקטובר, חילקנו 12 משפטים ל-12 אמנים. ההודעות מספרות קצת מהמציאות המטורפת של מי שישבו באותו יום בממד ולא באנו לעזרתם.

והתערוכה, מנסה לתת דימוי ליום אחד, במקום אחד ובטווח של 12 שעות.

בתיא הולין ואני מכירים תודה לאמנים המשתתפים בתערוכה.

